

[Gade]

være i strid med EF-Traktatens bestemmelser. Resultatet af disse overvejelser har været, at regeringen ikke har betænkeligheder ved det fremsatte lovforslag.

Hr. Peter Brixtofte siger nu, at det var et skøn, der lå bag; men så kræver ministeransvarlighedsloven jo, at regeringen delagtiggør Folketinget i de overvejelser, der ligger før konklusionen. Det er jo dér, den er gal. Men Folketinget fik ren beroligelse, »her er fred og ingen fare«, ingen advarselsslamper blev tændt.

I dag siger statsministeren, at regeringen vidste, at der var muligheder for kritik fra EF-Kommissionen, men hvorfor i alverden fik Folketinget ikke det at vide? Det er et citat fra statsministerens tale, så vi forventer at få svar på det.

Det andet citat ligger forud og er en direkte advarsel om, at konstruktionen ikke er holdbar. Det findes i et embedsmandsnotat fra den 15. oktober 1987, der sendes blandt andet til statsministeren. Heri hedder det:

»Hvis EF-Kommissionen som venteligt interesserer sig for den nye afgift, må det på baggrund af de ovenfor anførte EF-retlige synspunkter betragtes som tvivlsomt, om afgiften vil blive godkendt af EF.«

I det samme notat hedder det senere:

»En mulig argumentation kan etableres på det standpunkt, at den nye afgift ikke har karakter af en omsætningsafgift.«

En mulig argumentation – og senere føjes der til:

»Det er ingenlunde givet, at dette synspunkt vil kunne føres igennem.«

Det er den viden, statsministeren og skatteministeren har, inden man skriver det, jeg nu vil citere med mit sidste citat, og som arbejdsministeren fremlægger i sit notat. Her skriver den arbejdsgruppe, på hvis vegne arbejdsministeren udsender notatet:

»Det er arbejdsgruppens vurdering, at den nye afgift uden at være en omsætningsafgift er en fiskal afgift, som efter EF's bestemmelser kan pålægges ved indenlandsk anvendelse uanset varens oprindelse.«

Ikke mere, ingen problemer.

Og så er vi tilbage ved spørgsmålet om fortielser, fortielser, der er så graverende, at der for mig ikke er tvivl om, at det er ren vildledning af Folketinget. Embedsmændene gjorde deres pligt; ansvaret ligger hos skatteministeren og

måske hos andre ministre. I hvert fald ved vi, at statsministeren fik alle disse notater. Vi ved, at den daværende arbejdsminister, den nuværende finansminister, udsendte notater, som omhyggeligt delte EF-kritikken op i fortrolige notitser, som ikke blev sendt videre end til den snævre kreds. Det er dér, den er gal. Det er dér, fortielsen ligger, og det kan vi i dag læse i de papirer, som Folketinget har fået.

Jeg skal spørge statsministeren: Hvorfor mente statsministeren ikke, at Folketinget skulle informeres?

Og skatteministeren: Hvordan vil skatteministeren forsvare det svar, skatteministeren gav Folketinget? Der var foretaget et skøn, har vi fået at vide af Venstres ordfører. Hvorfor skulle Folketinget ikke involveres i dette skøn, og hvorfor skulle Folketinget, når Folketinget spørger om de EF-retlige konsekvenser, ikke have at vide, at der var enormt store bekymringer i embedsmandsapparatet?

Og udenrigsministeren, som nu kommer ind i salen: Hvordan har udenrigsministeren det egentlig med, at udenrigsministerens embedsmænd i de afsluttende notater er stærkt kritiske over for det, der blev gennemført?

Jeg vil gerne sige til dem, der siger, at alle jo vidste, at der var EF-problemer, at det hjælper ikke denne diskussion. Det er da rigtigt, at alle diskuterede det. Det er rigtigt, at det blev diskuteret i aviser. Det er rigtigt, at det blev diskuteret også i SF's folketingsgruppe. Vi var ikke med, vi har ikke lod og del i dette her, men vi diskuterede også, om det virkelig kunne være rigtigt. Det kan være, vi var naive, at vi var tosegode ved at tro på, at de svar, vi fik her i Folketinget, stod til troende, men vi troede, det var i orden, når regeringen sagde, at det var i orden, og at man havde tjekket det hos EF-Kommissionen. Men statsministeren har i dag fortalt det direkte modsatte. Regeringen vidste, at der var problemer med EF-Kommissionen, men regeringen informerede os ikke.

Vi har ikke brug for at studere flere notater. For os er der ikke tvivl om, at der er brug for en mistillidsdagsorden til skatteministeren i den nuværende situation. Der er fortiet væsentlige oplysninger, og dermed er Folketinget vildledt. Situationen kræver, at der vedtages en mistillidsdagsorden, og vi undrer os over, at der kan være tvivl om det her i Folketinget; men vi konstaterer, at det ikke kan lade sig gøre